

Arrest

nr. 149 532 van 10 juli 2015
in de zaken

- I. RvV X / VIII**
- II. RvV X / VIII**
- III. RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub I, die X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub II, die dezelfde verzoekende partij op dezelfde datum heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub III, die dezelfde verzoekende partij op dezelfde datum heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 17 december 2010 onvankelijk doch ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 61 867 van 20 mei 2011.

1.2. Op 14 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 17 augustus 2010 onvankelijk doch ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 140 606 van 9 maart 2015.

1.3. Op 31 oktober 2014 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 22 januari 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

K.M.

nationaliteit: Armenië

(....)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3° of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.*

Op 17.08.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.10.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14.10.2010 (zie bevestiging arts dd.09.12.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 17.08.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

1.5. Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 22 januari 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: K.M.

(...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.05.2014. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 20.10.2014 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 30.10.2014 hieraan gevolg te geven.”

1.6. Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de derde bestreden beslissing waarvan verzoeker op 22 januari 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: K.M.

(...)

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.05.2014. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 20.10.2014 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 30.10.2014 hieraan gevolg te geven. Betrokkene toont niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de samenhang

3.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

3.2. Niettegenstaande het feit dat de drie bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat de elementen ingeroepen ter ondersteuning van de nieuwe verblijfsaanvraag van 31 oktober 2014 reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen medische hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de medische verblijfsaanvraag blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Daarbij moet worden opgemerkt dat het bestreden bevel gepaard gaat met een inreisverbod en dat dit bestreden inreisverbod niet kan bestaan zonder het bestreden bevel.

De samenhang wordt verder bevestigd door het feit de drie bestreden beslissingen werden genomen op dezelfde dag en door dezelfde attaché, die tevens op 16 december 2014 aan de burgemeester van Brussel instructies gaf *“ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 31.10.2014 in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 [...] dat deze aanvraag onontvankelijk is [...] betrokkene uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen:*

- De beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

- Het bevel om het grondgebied te verlaten 0 dagen (bijlage 13) en het inreisverbod (bijlage 13sexies).”

Uit de vermeldingen van dit stuk blijkt duidelijk dat de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, de basis vormt voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod. Het feit dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat het bevel de bepaling van artikel 7 moet vermelden die werd toegepast, doet aan die vaststelling geen afbreuk.

De bestreden beslissingen werden verder op dezelfde dag aan verzoeker betekend.

3.3. Bovendien blijkt de verwerende partij naar aanleiding van de huidige procedures slechts één administratief dossier te hebben neergelegd, waarmee zij andermaal zelf de samenhang tussen beide zaken erkent.

3.4. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de drie beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

4. Over de ontvankelijkheid in de zaak sub II

4.1. De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Voorts wijst de verwerende partij er op dat in casu sprake is van een herhaald bevel.

Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Verzoeker heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

4.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij de gemachtigde geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Verzoeker heeft er bovendien hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Tenslotte herhaalt de Raad dat de gemachtigde blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om zijn gebonden bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals besproken in randnr. 3. Door aldus te handelen erkent hij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

5. Onderzoek van het beroep aangaande de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (zaak sub I)

5.1. Verzoeker haalt in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet. Tevens haalt verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Aangaande de schending van de formele motiveringsplicht, wordt het middel uiteengezet als volgt:

"Schendig van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 9 TER, 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces, Schending van artikel 3 van de EVRM ;

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

Overwegende dat dient te worden vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk bevonden werd op grond van artikel 9 ter §3-5° van de wet van 15.12.1980, en dat de DVZ hiervoor steunt op het heel summier advies dd. 09.12.14 van zijn arts-ambtenaar, nl de dokter in Algemene Geneeskunde Louis Liesenborghs en zijn motivatie inzake zijn eerdere beslissing dd. 17.08.2011 die de aanvraag van verzoekende partij ongegrond verklaarde.

Dat het advies van de arts - ambtenaar getroffen werd op grond van de loutere vergelijking van de medische documenten gevoegd aan de aanvraag dd. 14.10.2010 en aan de aanvraag dd. 31.10.2014.

Dat de arts-ambtenaar, die geen specialisme heeft in nierenziekten en dialyse en enkel een diploma Algemene Geneeskunde heeft, stelt dat " de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9 ter aanvraag dd. 14.10.2010 waarvoor DVZ op 17.10.2011 reeds een beslissing heeft genomen.

Het gaat om exact dezelfde aandoeningen;"

De beslissing kon evenmin verwijzen naar de motieven van de beslissing dd. 17.08.2011 om de beslissing afdoende te motiveren.

Dat indien de "basis" aandoening" uiteraard nog steeds een terminale nierinsufficiëntie is die een driewekelijkse dialyse vergt , - de eigen nieren werken niet meer en deze situatie is onomkeerbaar behouden niertransplantatie -, dient echter te worden vastgesteld dat uit een loutere lezing en vergelijking van beide medische attesten dd 24.09.2010 en 25.10.2014 het duidelijk is dat de gezondheidssituatie van de verzoekende partij en de behandeling die zij nodig heeft , om te kunnen overleven grondig veranderd is en verslecht is.

Dat indien de aandoening die aan de origine van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij is , uiteraard steeds een terminale nierinsufficiëntie is, (hetgeen de artsambtenaar blijkt te verwoorden als "in wezen om exact dezelfde aandoening) , de verzoekende partij thans ook andere complicaties ontwikkeld heeft die behandeld moeten worden om haar levenspronostiek te handhaven.

Dat een loutere vergelijking van de twee attesten laat zien dat alle "vakken" op 4 jaar tijd grondig aangevuld werden ;

Dat vak A aangevuld werd met

" Leucopenie et hypoplaquetose sur hyperplenisme"

Hetgeen naar een ernstige storing van de bloedformule wijst die constant onder controle dient te blijven.

Dat vak B diagnose aangevuld werd met "Anemie, Hyperphosphoremie , hypercalimie en tant que complications de l'insuffisance rénale"

Dat hemodialyse uiteraard steeds als medische behandeling vermeld wordt ;

Dat onder de rubriek medicatie thans dient te worden vastgesteld dat niet minder dan 8 medicaties thans toegediend worden, daar waar het medische attest dd. 2010 in één medicatie voorzag

Pro memorie dient te worden vastgesteld dat de arts-ambtenaar in zijn advies dd. 10.08.2011 ENKEL de beschikbaarheid van Amlodipine toetste.

Dat ook de rubriek E , nl diagnose wezenlijk verschillend is :

In 2010 werd de evolutie als "stable" bevonden, daar waar thans in 2014 de specialist het volgende stelt (...)

Dat waar de globale gezondheidssituatie in 2010 als stabiel werd aanzien met dialyse, de specialist thans de situatie als "slecht" kwalificeert in geval van verder zetten van de dialyse , hetgeen concreet betekent dat de "complicaties" in casu te erg en ernstig worden en dat enkel nog een niertransplantatie thans een "excellent" pronostiek mogelijk maakt;

Dat tot slot het huidige medisch attest tevens melding maakt van de noodzakelijkheid van het bestaan van een dagdialyse centrum in een nabijheid van circa 30 a 50 km, daar waar het eerste attest niets voorzag.

Gelet op de “complicaties” die zich ontwikkeld hebben en op het feit dat verzoende partij reeds sedert 2006, het thans bijna 9 jaar, onder dialyse leeft, is verzoekende partij fysiek uitgeput.

Dat uit deze vergelijking van beide medische attesten dient te worden vastgesteld dat de arts-ambtenaar en vervolgens de attaché de beslissing niet op afdoende wijze motiveren, wanneer zij zich beperken te stellen dat de aandoeningen “exact” dezelfde zijn, zodat toepassing kon worden gemaakt van artikel 9 ter § 3-5 VAN DE WET VAN 15.12.1980;

Dat de beslissing minstens diende aan te duiden, om te kunnen worden begrepen van de verzoekende partij, waarom de wezenlijke en zwaarwichtige complicaties die thans in het Medisch Attest dd. 25.10.2015 vermeld staan niet in aanmerking werden genomen en waarom de arts-ambtenaar deze elementen , die nieuw zijn en naar een verergering van de algemene gezondheidstoestand van de verzoekende partij wijzen, evenmin stelselmatig en gemotiveerd uitsluit om tot zijn beslissing te komen dat de aandoening exact dezelfde is.

Wanneer “wijzigingen” in een medische toestand of attest zelfs voor een niet arts merkbaar zijn, dient de arts-ambtenaar een onderzoek te leiden naar deze elementen en dient uit zijn advies op afdoende wijze blijken dat deze elementen ernstig en grondig onderzocht werden en dient er een reden te worden gegeven waarom deze elementen niet worden weerhouden, waarom deze elementen niet als pertinent of relevant werden aanzien, zoniet beantwoordt de beslissing niet aan de formele motiveringsplicht , evenmin is de de motivering afdoende;

De beslissing dient te worden vernietigd. (...) “

5.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikel 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het middel blijkt dat hij eveneens de schending aanvoert van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt dat het advies van de arts-adviseur getroffen werd op grond van een loutere vergelijking van de medische documenten gevoegd aan de aanvraag d.d. 14.10.2010 en aan de aanvraag d.d. 31.10.2014. Hij stelt dat de arts-adviseur, die

geen specialisme heeft in nierziekten en dialyse doch enkel een diploma Algemeen Geneeskunde. Volgens verzoeker heeft hij, naast een terminale nierinsufficiëntie, eveneens last van andere complicaties die behandeld dienen te worden. Hij verwijst hierbij naar vak A van medisch getuigschrift dat werd aangevuld met “Leucopenie et hypoplaquetose sur hyperplenisme”.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat vak A van het medisch getuigschrift betrekking heeft op de medische voorgeschiedenis van verzoeker.

In vak B van het standaard medisch getuigschrift wordt melding gemaakt van huidige medisch aandoeningen. Verzoeker betwist niet dat er, net zoals bij zijn medisch getuigschrift van 14.10.2010, melding wordt gemaakt van een terminale nierinsufficiëntie.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur, d.d. 10 augustus 2011 is gebleken dat de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor verzoeker in diens land van herkomst.

De eerste medische regularisatieaanvraag werd op 17 december 2010 ongegrond verklaard, omdat uit het medische dossier niet kon worden afgeleid dat verzoeker leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in hun herkomstland. Met andere woorden, dialyse is beschikbaar en toegankelijk voor verzoeker in zijn land van herkomst.

Het loutere feit dat er nieuwe documenten worden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag, waaruit blijkt dat de aandoening persisteert, belet geenszins te concluderen dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Immers, er werd reeds geoordeeld over de aandoening op zich, onafhankelijk wat de mogelijke bijwerkingen zijn. Een behandeling, zelfs indien levenslang noodzakelijk, is beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst.

De verwerende partij – die er toe gehouden is om bij een meervoudige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet na te gaan of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder voorlagen bij de vorige aanvra(a)g(en) – kan de vermeldingen in het verplicht bij te voegen standaard medisch getuigschrift als uitgangspunt nemen voor haar beoordeling. De wetgever heeft, zoals reeds aangehaald, immers duidelijk vooropgesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift de aandoeningen dienen te blijken die worden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag, dat hierin de graad van ernst van de aandoeningen dient te worden aangeduid en dat de

vereiste behandeling dient te blijken. Die zienswijze sluit aldus aan bij de wil van de wetgever om de procedure duidelijk te omkaderen. Er kan dan ook worden aangenomen dat de verwerende partij zich bij de beoordeling of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder werden ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, steunt op de gegevens van het standaard medisch getuigschrift, nu de overige bij de aanvraag gevoegde medische stukken enkel een verdere verduidelijking kunnen inhouden van de aandoeningen en van de vermeldingen zoals die reeds blijken uit het gevoegde standaard medisch getuigschrift (cfr. Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 98 854, d.d. 14 maart 2013).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Artikel 9ter, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: [...] 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bestreden beslissing geeft duidelijk aan dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de eerste medische regularisatieaanvraag. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris die overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, bevoegd is om zich uit te spreken over de aanwezigheid van nieuwe medische elementen. Deze heeft

derhalve geheel binnen de hem toegekende bevoegdheid de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Waar verzoeker stelt dat de arts-adviseur geen specialist is in de nierziekten en dialyse verwijst verwerende partij naar een arrest van de Raad van state d.d. 6 november 2013, met nr. 225.353 dat luidt:

“Anders dan in het bestreden arrest met het gebruik van de woorden ‘dan ook’ wordt voorgehouden, dient de ambtenaar- geneesheer niet van een bijzondere expertise dient blij te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Door zulks toch als vereiste te stellen voor een behoorlijke feitenvinding, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet vastgelegde adviesbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en voegt hij in wezen aan die bepaling voorwaarden toe die niet in de wet zijn voorzien. Het eerste middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat artikel 3 EVRM geschonden wordt. Dit artikel stelt:

“Niemand mag onderworpen worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffingen.”

Er dient ook op gewezen te worden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Er blijkt ook geenszins dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere algemene stijlfomule betreft. Ten overvloede dient bovendien geduurd te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag onontvankelijk bij gebrek aan nieuwe medische elementen in vergelijking met een vorige aanvraag 9ter.

Het enige middel is niet ernstig.”

5.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. (vaste rechtspraak Raad van State,

zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent – in tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt – niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

5.4. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de verblijfsaanvraag toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvragen zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. De beoordeling van deze elementen gebeurt door de ambtenaar-geneesheer.

5.5. Op 17 augustus 2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken reeds een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 14 oktober 2010 die onontvankelijk doch ongegrond

werd verklaard. Uit het medisch advies van 10 augustus 2011, waarnaar Dienst Vreemdelingenzaken verwees in de beslissing van 17 augustus 2011, blijkt dat in de toen voorgelegde medische attesten melding werd gemaakt van terminale nierinsufficiëntie, hypertensie en chronische hepatitis B en C. Omdat er geen aanwijzingen waren omtrent behandeling van de chronische hepatitis B en C, werden deze aandoeningen niet door de ambtenaar-geneesheer weerhouden. De terminale nierinsufficiëntie en de hypertensie werden wel weerhouden als ernstige aandoeningen, alsook de nood aan een antihypertensivum, m.n. Amplodipine, en de verdere behandeling en zorgen door middel van nierdialyse. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de medische zorgen voor terminale nierinsufficiëntie en hypertensie beschikbaar waren in Armenië.

5.6. Op 31 oktober 2014 dient verzoeker een nieuwe verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in waarbij melding werd gemaakt van complicaties als gevolg van de terminale nierinsufficiëntie. Een standaard medisch getuigschrift van 25 oktober 2014 werd toegevoegd waarbij onder punt “B) Diagnostic” naast de terminale nierinsufficiëntie, ook melding wordt gemaakt van “Anemie, Hyperphosphoremie, hypercalimie en tant que complications de l’insuffisance rénale”. Onder punt “C) Traitement actuel” wordt melding gemaakt van nierdialyse. Onder het punt “Traitement médicamenteux” wordt melding gemaakt van acht medicamenten.

5.7. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde als volgt:

“Op 17.08.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.10.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14.10.2010 (zie bevestiging arts dd.09.12.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 17.08.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht.”

De ambtenaar-geneesheer oordeelde in zijn medisch advies van 9 december 2014 als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 31.10.2014 en d.d. 14.10.2010 te vergelijken. Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 31.10.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. K. M. Wissing op 25.10.2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 14.10.2010 waarvoor DV2 op 17.08.2011 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

Dit medisch advies, dat verzoeker onder gesloten omslag werd bezorgd, maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motieven van de bestreden beslissing strekken zich uit tot de inhoud van dit advies. In het licht van de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient dan ook te worden nagegaan of de vaststellingen en het besluit van de ambtenaar-geneesheer pertinent en draagkrachtig zijn in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar verweerder in de nota met opmerkingen verwijst, betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert al evenmin dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352).

5.8. Uit een niet-medische maar tekstuele prima facie vergelijking van de elementen ter ondersteuning van de verblijfsaanvragen blijkt dat in het kader van de verblijfsaanvraag van 31 oktober 2014 melding wordt gemaakt van bijkomende aandoeningen als complicatie van de terminale nierinsufficiëntie (“Anemie, Hyperphosphoremie, hypercalimie en tant que complications de l’insuffisance rénale”) en van

bijkomende medicatie die niet werden ingeroepen in het kader van de eerdere reeds beoordeelde verblijfsaanvraag van 14 oktober 2010.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van verzoeker dat hoewel de onderliggende aandoening nog steeds dezelfde is, met name een terminale nierinsufficiëntie, er een verslechtering is van de gezondheidstoestand doordat zich complicaties hebben voorgedaan die hebben geleid tot bijkomende aandoeningen en het gebruik van bijkomende medicatie. De raadsvrouw meent dat in casu dan ook nieuwe elementen werd ingeroepen.

5.9. Hoewel de gemachtigde niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoeker ingeroepen elementen ter ondersteuning van een nieuwe verblijfsaanvraag, houdt de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet in dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat die elementen in de besluitvorming werden betrokken alsook dat verzoeker moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem ingeroepen elementen ter ondersteuning van zijn nieuwe verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals geattesteerd in een aan de gemachtigde voorgelegd medisch getuigschrift, in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

5.10. Wanneer verzoeker bij zijn nieuwe aanvraag van 16 december 2014 een recent medische getuigschrift bijbrengt, dat nog niet eerder ter beoordeling voorlag en waar melding wordt gemaakt van bijkomende aandoeningen en bijkomende medicatie, als gevolg van complicaties van de terminale nierinsufficiëntie, die nog niet werden ingeroepen in het kader van eerdere reeds beoordeelde aanvragen én verzoeker in zijn aanvraag zelf expliciet wijst op de complicaties, vermag de gemachtigde niet letterlijk in de bestreden beslissing te motiveren dat de gezondheidstoestand van verzoeker *“ongewijzigd”* is wanneer hij in zijn beslissing niet minstens bespreekt waarom deze complicaties volgens de gemachtigde de *“reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker”* *“slechts”* *“bevestigt”*.

De gemachtigde verwijst naar het medisch advies van 9 december 2014 van de ambtenaar-geneesheer. Aangaande dit advies merkt de Raad op dat wanneer in het kader van een nieuwe verblijfsaanvraag elementen, met name bijkomende aandoeningen en bijkomende medicatie, worden aangehaald die nog niet werden ingeroepen in het kader van eerdere reeds beoordeelde aanvragen, de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 9 december 2014 zich niet kan beperken tot het enkele oordeel dat *“de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 14.10.2010”* noch kan beperken tot het enkele besluit dat *“Het gaat om exact dezelfde aandoeningen”* zonder een bijkomende motivering die dit oordeel en besluit ondersteunt.

Zowel de bestreden beslissing als het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer laten zonder bijkomende motivering niet toe te begrijpen waarom de elementen ingeroepen ter ondersteuning van een nieuwe verblijfsaanvraag, met name bijkomende aandoeningen en bijkomende medicatie die nog niet eerder werden ingeroepen in het kader van een eerdere reeds beoordeelde aanvraag, op basis van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden, noch waarom, in het licht van de voorgelegde elementen ter ondersteuning van de nieuwe verblijfsaanvraag van 31 oktober 2014, de gezondheidstoestand van de verzoeker als *“ongewijzigd”* moet worden beschouwd en waarom het gaat om *“exact dezelfde aandoeningen”*.

De gemachtigde schendt dan ook de formele motiveringsplicht, in combinatie met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens door niet afdoende te antwoorden op de nieuwe elementen die door verzoeker nochtans in diens aanvraag werden ingeroepen en werden gestaafd door een standaard medisch getuigschrift.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en bij gebrek aan bijkomende motieven niet beantwoordt aan de formele motiveringsplicht.

De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk. De verwerende partij stelt dat niet wordt betwist dat er, net als in de eerdere beoordeelde verblijfsaanvraag van 14 oktober 2010, melding wordt gemaakt van terminale nierinsufficiëntie. Ter terechtzitting stelt verwerende partij dat het gaat om exact dezelfde aandoening. Er werd reeds geoordeeld over de aandoening op zich, onafhankelijk wat de mogelijke bijwerkingen zijn. De verwerende partij wijst erop dat uit het toenmalig advies van de arts-

adviseur is gebleken dat de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. De verwerende partij meent dat het loutere feit dat nieuwe documenten worden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag waaruit blijkt dat de aandoening persisteert, geenszins belet te concluderen dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag.

Het betoog van verwerende partij mist feitelijke grondslag daar in het standaard medisch getuigschrift van 25 oktober 2014 niet enkel melding werd gemaakt van een reeds eerder ingeroepen aandoening, met name terminale nierinsufficiëntie. De verwerende partij gaat voorbij aan het gegeven dat in dit medisch getuigschrift, voorgelegd ter ondersteuning van de nieuwe verblijfsaanvraag van 31 oktober 2014, elementen werden ingeroepen die niet werden ingeroepen in de eerdere reeds beoordeelde verblijfsaanvraag van 14 oktober 2010. Er wordt met name ook melding gemaakt van *“Anemie, Hyperphosphoremie, hypercalimie en tant que complications de l’insuffisance rénale”*. Voorts worden als benodigde behandelingen een achttal medicamenten vermeld waarvan de beschikbaarheid en toegankelijkheid in Armenië nog niet eerder werd beoordeeld daar de nood aan deze medicamenten niet werd ingeroepen in de vroegere reeds beoordeelde verblijfsaanvraag van 14 oktober 2010.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt verder dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de wetgever elk nieuw element dat zich heeft gemanifesteerd in het kader van de gezondheidstoestand van de betrokkene heeft willen uitsluiten wanneer die zich beroept op eenzelfde aandoening.

Verder beperkt de verwerende partij zich tot een theoretisch betoog dat abstractie maakt van de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

6. Het beroep aangaande de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (zaak *sub II*)

Onder het randnr. 3.2. werd hoger reeds vastgesteld dat pas tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten nadat de gemachtigde tot het besluit was gekomen dat de elementen ingeroepen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag reeds werden op ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing van 16 december 2014 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is aldus duidelijk genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

Het gegeven dat in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geoordeeld dat de gezondheidstoestand van verzoeker de verwijdering niet verhindert, aangezien nergens wordt aangehaald dat reizen wordt afgeraden, zoals blijkt uit een synthesesnota van 4 december 2014, doet hieraan geen afbreuk. Uit de synthesesnota blijkt immers dat voor een beoordeling van de gezondheidstoestand wordt verwezen naar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 29 oktober 2014. Uit de bespreking onder randnr. 5.10. is gebleken dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de ingeroepen elementen, met name de bijkomende aandoeningen als gevolg van complicaties van de terminale nierinsufficiëntie (*“Anemie, Hyperphosphoremie, hypercalimie en tant que complications de l’insuffisance rénale”*) en de bijkomende medicatie, die nog niet eerder werden ingeroepen in het kader van een eerdere reeds beoordeelde aanvraag, op basis van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden, noch waarom, in het licht van de voorgelegde elementen ter ondersteuning van de nieuwe verblijfsaanvraag van 31 oktober 2014, wordt geoordeeld dat de gezondheidstoestand *“ongewijzigd”* is en dat het gaat om *“exact dezelfde aandoeningen”*.

Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing en het daarin vastgestelde motiveeringsgebrek, dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd. Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoeker aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

7. Het beroep aangaande de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (zaak *sub III*)

In het thans bestreden inreisverbod wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 16.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt: “*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)*”. Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissing tot verwijdering van 16 december 2014 wordt vernietigd zoals blijkt uit randnr. 6, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoeker aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessoria van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 4

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 5

De vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bij artikelen 2, 3 en 4 vernietigde beslissingen zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES